

HUDEBNÍK ERIC CLAPTON MÁLEM ZEMŘEL PO MRNA OČKOVANÍ (VIDEO, CZ Titulky + PŘEPIS)

- CZ24 News | 25. června 2021

Slavný hudebník Eric Clapton sdílí svůj osobní příběh a negativní zkušenost s očkováním proti covidu.

Přepis:

Jmenuji se Eric Clapton, jsem hudebník. Jsem tady, abych odpověděl na nějaké dotazy. Můžeme začít Brexitem... můj názor na něj není podstatný, ale všimnul jsem si, že se tam dělo hodně politického klamání a začal jsem být vážně zklamaný a začal jsem podezřívat to, jak vláda vše zvládá. A mám dobrou... myslím si, že mám dobrou schopnost rozpoznat klamy a nesmysly. Viděl jsem, že je něco špatně, a že se to neustále horší. A když přišla celá ta věc s virem, byl to očividně chaos. A byli tam dost pochybní lidé, o kterých jsem si myslel, že řídí zemi... když to začalo, nevěděl jsem... jako nejspíše každý z nás... co se bude dít.

Ale podařilo se mi uvidět... když byl začátek prvního lockdownu, narazil jsem na nějaká alternativní

data v podobě videa z YouTube od Ivor Cumminse, který ukazoval, co se ve skutečnosti může dít. Líbí se mi jeho styl prezentace, protože byl trošku sarkastický, ale ne agresivní.... byl hodně uzemněný. Styl typu: „Věřte si, čemu chcete.“ A od té doby jsem objevil další lidi, kteří nabízejí alternativní řešení toho, co se dělo a co se mělo stát. Byla to Barringtonská skupin. Protože Sunetra Gupta byla tehdy mnohem viditelnější, a ti ostatní dva muži byli asi v Americe, hodně jsem ji sledoval a poslouchal, a říkal jsem si, že vše, co říkají, dává naprostý smysl.

Tak jsem podepsal jejich petici a snažil se co nejvíce sledovat jejich názory. Čím více jsem je sledoval, uvědomil jsem si, že se více distancuji nejen od vlády, ale od zbytku veřejnosti... takže kdykoliv jsem mluvil o možnosti cílené ochrany, což se lišilo od... protože když podle mě na začátku mluvili o kolektivní imunitě, a pak premiér Johnson měl jednu z prvních tiskových konferencí, kde řekl: „Můžeme přijít o své blízké.“

Tam to podle mě vše padlo a lidé... a neuběhlo ani 24 hodin, a naprosto to otočili, protože reakce veřejnosti podle mě musela být obrovská. Každopádně... jsem přesvědčen, že toho jsme byli jako společnost schopní, a to jsme vždy dělali... tak jsem následoval tu cestu, dokud nezmizeli... a pak jsem si říkal: Kdo teď?... To vše je pro mě intuitivní... nevím, co teď, nejsem výzkumník, nic o tom nevím. Sociologie, věda... Jsem hudebník, ale uvědomil jsem si, měl jsem mít světové turné. Musel jsem okamžitě zrušit roční práci, protože to nebyly lístky, co si koupíte na poslední chvíli. Ze sobeckého hlediska to bylo devastující, protože teď jsem ve věku, kdy nevím, jak dlouho budu moci ještě vystupovat, tak jsem to ze začátku vnímal sobecky.

Pak jsem si uvědomil, že to má duchovní stránku... my ze staré školy nezpíváme na playback, hrajeme živě a pro to publikum. A něco se stane, když dáte skvělého hudebníka nebo někoho, kdo ví, co dělá, před publikum, které potřebuje podporu... nebo jen potěšení a radost. Zjišťujeme, co to je, a dáváme jim to, a lidé pak odejdou plní energie, a to já také potřebuji.

Bylo to velmi devastující... a pak jsem slyšel od svého kamaráda, že se snaží uspořádat živé koncerty a velmi otevřeně protestoval proti vládním opatřením, apod. Hodně se toho stalo mezitím... měli jsme léto, já jel pryč a hodně jsem přemýšlel nad tím, že svoji rodinu odvezu pryč z Anglie, že budeme žít jinde a začneme jinde... moje žena je Američanka, mohli bychom jet tam, ale to, co se dělo v Americe, bylo v některých ohledech ještě horší, protože vše bylo navázané na Trumpa. Jakmile jsem začal říkat cokoli o lockdownu zde v Anglii, a jaké mám obavy, byl jsem v Americe označen za podporovatele Trumpa.

Dostal jsem dost ostrou zpětnou vazbu. Na začátku tohoto roku (2021)... a ti lidi z Barringtonu mluvili o vakcíně jako to, přes co nejede vlak. Říkal jsem si: No dobře... já mám strašný strach z jehel. Nesnáším je. Nechci být... ani nemám rád odběry krve, nic takového. Ale já jim věřil a následoval tu cestu.

Když začali mluvit o podávání vakcín, znovu jsem cítil podvod... zaměřovali se jen na tohle... byl to závod, a pak to nabralo politickou a národní stránku. A máme to tu znovu... stejné staré sračky. Před pár lety mně diagnostikovali rozedmu plic a říkal jsem si: Zapadám do té skupiny zranitelných... je mi 76 let.

A pokud existuje nějaká věc jako tato... a my nikoho neznali... tam, kde žiji, nebyl nikdo... ani přátelé přátel. Bylo jich jako šafránu... a já si říkal: Asi bych se kvůli svým dětem měl očkovat. Nechtěl jsem zemřít, nechtěl jsem, aby mě ztratili... já nechtěl ztratit je. Všechny tyto přirozené reakce... Pak přišlo upozornění, že se mohu jít očkovat, a chtěl jsem AstraZenecu, protože pochází z Oxfordu. Jsem v těchto věcech dost naivní. A také jsem slyšel, že ta vakcína je tradiční, že používá tradiční metodu očkování. Tak jsem se nechal očkovat.

Dostal jsem malou zelenou kartičku, něco jako z knihovny... říkal jsem si: To budu ukazovat před nástupem do letadla. Hodně z toho mi přišlo vtipné. A během několika hodin jsem se trásl jako osika. Šel jsem brzy spát, nemohl jsem se zahrát, nevěděl jsem, jestli mám horečku... byl jsem celý horký a potil se, a pak mi byla zima. A asi týden jsem byl úplně mimo. Připravoval jsem se na projekt, kde jsem měl hrát na akustickou kytaru s pár hudebníky, a měli jsme to natáčet. Ten týden mě úplně odrovnal a musel jsem začít od nuly.

Byl jsem v pořádku, ale... nebyl jsem v tak dobrém stavu, jak bych rád. Z hlediska mé profese to byla velká komplikace. Nesmírně mě to vyděsilo, protože jsem nevěděl, jak dlouho to bude trvat. Pak jsem začal zjišťovat více informací, a někdy v té době jsem narazil na někoho... vyměnili jsme si čísla... byl na Telegramu, tak jsem ho kontaktoval a on mi řekl o kanálu, kde bych mohl najít spoustu informací a hodně podpory.

Připojil jsem se na něj... byla to diskuzní skupina Robina Monottiho. Je to pro kohokoliv, kdo má obavy, nebo v mém případě hledá podporu. Do té doby jsem se cítil nesmírně osamoceně. Nemohl jsem mluvit se svou rodinou, svými dětmi... vypadalo to, že jim byl vymyt mozek. Hodně toho se dělo... z ostatních protestů, které předtím probíhaly. Bylo to poprvé, co jsem svoje děti vypadal tak vášnivě z čehokoliv. Přišlo mi to skvělé, ale já se cítil odsunutě. Všude jsem cítil ten odstup, protože jsem měl jiný pohled.

Snažil jsem se držet jazyk za zuby, ale nadšeně jsem sledoval ten kanál. Postupně jsem si uvědomil, že jsem si nejspíše neměl dávat první dávku, ale pak jsem měl jít na druhou. Řekl jsem si: Jaký má smysl se zastavit nyní? Tak jsem měl druhou dávku a pak se to vážně zhoršilo. Během asi týdne mi moje ruce nefungovaly. Už tak trpím tzv. periferní neuropatií, což je vlastně bolest nervů... poškození nervů.

To znamená, že můžu být znečitlivělý nebo cítit mravenčení. Když jsem dostal druhou dávku, a říká se, že tohle onemocnění je progresivní a neléčitelné. Je ale zvládnutelné... očekával jsem, že se bude postupně s věkem zhoršovat, jak mi bude nad 80, nebo tak. Ale jinak si na to dám led a ono se to zlepší... po druhé dávce se to na stupnici do 10 zhoršilo řekněme z trojky na osmičku nebo devítku z pohledu bolesti.

Chronická bolest... když víte, že nic nepomůže, že si nemůžete na to vzít žádný lék, který by tomu pomohl, je to velmi děsivé. A to nejhorší je, že nevíte, kdy to odezní nebo zmizí. To mě nejvíce z hlediska zdraví vyděsilo. A stále děsí, protože mám naplánované koncerty, nahrávání, ale nedokážu teď hrát na kytaru. Není to žádná sranda... Když jdu spát, беру prášky na spaní, protože kvůli bolesti nedokážu spát.

To není... dobrý způsob, jak žít. To vše není kvůli vakcíně, ale vakcína mým imunitním systémem zatřásla a stále se to děje. Pak jsem četl zprávy o lidech, kteří mají z vakcíny nepříznivé reakce... tato byla na seznamu. Poškození imunity.

Tazatel: Máte pocit, že jste byl s riziky předem obeznámen?

Eric Clapton: Proboha, vůbec ne. Ani jsem nevěděl, že existuje databáze nepříznivých reakcí Yellow Card. Vůbec jsem o tom netušil. Můj praktický lékař zde v Londýně mi řekl... protože jsem tu zprávu musel vyplnit s lékařem NHS.

Dva z nich už dlouho znám. Dali mi leták pro první dávku, na který jsem se vůbec nedíval a nic tam nepsali o nepříznivých reakcích. Říkají, že můžete cítit menší bolest, ale také říkají, že (vakcíny) jsou bezpečné. Efektivní a bezpečné. Po druhé dávce jsem zavolaal svému lékaři z NHS a řekl jsem: Bylo mi řečeno, že existuje systém Yellow Card, kde si mohu stěžovat po negativních reakcích. On řekl:

Ano. Vyplním pro vás tu zprávu. Já tu zprávu neviděl... podle všeho zůstává u lékaře. Ale o těch věcech jsem vůbec nevěděl. Na asi tři týdny jsem přišel o schopnost používat dlaně. Myslel jsem si, že teď mám vážně velký problém.

V tu dobu mě Robin Monotti vyzval, abych o tom promluvil... a bylo snadné říct ano, protože v té době jsem si uvědomil, že nejsem jediný, kdo trpí z nepříznivých reakcí. A víte... nemohu se dotýkat ničeho chladného nebo horkého. Musím používat tyto rukavice, jinak mě dlaně začnou pálit, a budou mě pálit celý den. Jestli budu mít na podzim koncerty... vím, že vitamín D může pomoci.

Není toho moc, co může pomoci... kromě opatrnosti. To je moje zkušenost z druhé dávky vakcíny. Rychle jsem navštívil svého lékaře a řekl mu: Víte... už nemůžu dostat žádné další vakcíny. Tohle pro mě není možné, protože nevím, co by se mohlo stát příště. Z toho, co jsem četl, a co mi bylo řečeno, na podzim bude posilující (třetí) dávka. A já řekl: Musím mít dokument, který říká, že jsem alergický, že nemohu mít covid vakcínu. A ten dokument mám vedle v batohu. Nevím, kde mě to zanechá.

Skrze to vše... víte, to, co jsem měl říct, je, že především věřím ve svobodu slova a svobodu pohybu. A život a lásku a vládnost. Jak je teď hodně polarizovaná politika, medicína a věda, přijde mi velmi těžké být neutrální, protože vidím pohrdání na obou stranách. A já jsem někde uprostřed toho všeho. Nemám pocit, že jsem dostatečně vzdělaný na to, abych věděl dost o těchto oblastech. Dnes jsem mluvil jménem lidí jako jsem já, kteří se mohou cítit ztraceni... možná potřebují někoho, kdo o tom mluví z lidského pohledu bez odsouzení.

Když jdu do práce, potřebuji například vědět, jestli hrají k vítanému publiku nebo znevýhodněnému publiku. Nemohu hrát pouze pro lidi, kteří mají vakcinační pasy. Nemohu hrát pouze pro lidi, kteří jsou proti očkování. Musí existovat cesta, jak lidi spojit... jsem přesvědčen, že hudba to dokáže. Je to ale dlouhá cesta, a to je možná dobře, protože podle mě je stále čas, abychom se spojili. Stále sleduji názory oxfordské a barringtonské skupiny, protože si myslím, že to jsou dobří lidé. Nevím, jak se to vyřeší... s různými hnutími... je to velmi polarizované. A odcizování nefunguje. Nepomůže. Co se stalo se mnou a Vanem... poslal mi nějaké písně a já nahrál píseň s názvem Stand and Deliver. Když v Americe vyšla na jeho webu, nechápal jsem tu ostrou kritiku, kterou jsem dostal. Snažil jsem se říct... tohle bylo proti britské vládě. Nevím, co se děje tam...

Ale Van je... když jsem slyšel další písně, které zveřejnil, řekl jsem si: Bože, tento chlapík je pěkně odvážný. Rád bych byl stejně odvážný, ale nejsem... já chytil tento syndrom úzkosti... velmi silně. A mám ho stejně silný, jako když jsem před několika týdny pevně sledoval zprávy v televizi nebo rádiu, nebo se snažil najít někoho, kdo mluví jazykem, se kterým se dokážu ztotožnit. Ale teď jsem televizi přestal sledovat. Viděl jsem obrázek, kde se jeden muž ptá Kvakerů: „Jak to, že nikdo z vaší komunity nechytí covid?“ A oni na to: „Nesledujeme televizi.“ Je to taková pravda... velká část té nemoci je teď v naší hlavě. Stali jsme se slabí.

Pokud jde o svobodu slova, svobodu pohybu, svobodu volby například s vakcínami, tak opak toho je... když to odeberete, tak to zažíváme nyní. A to mě nejvíce znepokojuje. A mému lékaři jsem řekl: Myslíte si, že tato vakcína někdy bude povinná? A on: To je absurdní. To by se nikdy nestalo. A teď: No... mám zvláštní pocit, víte... a postupně to začíná vypadat... a celebrity... zejména mě dostaly celebrity z etnických menšin, jak apelují na svoji komunitu a vyvolávají v nich pocit viny, a to mi zlomilo srdce a nesmírně naštvalo. Mám spoustu přátel v té části světa, a vidět, jak je využívají, je naprosto... To mi už přijde jako sadismus. Jak na zastávkách ukazují fotografie lidí s maskami a pak říkají: „Nedovolte, aby jejich oběť byla zbytečná.“ Páni... to je špatné. Je to velmi temné. To je šikanování.

Během této doby jsem si přečetl knihu 1984. V ní autor píše: Jak můžete lidi plně ovládat? Říká: strach. A pak říká: ne, není to strach, ale utrpení. Skrze utrpení získáte plnou kontrolu. A o tom to je.

Je to psychologické utrpení. Ale jde o stejnou věc. Sám jsem to zažil. Když uvíznete v pavučinové pasti, dokážete věřit tomu, co vám říká vaše srdce, že je správné, nebo to jde proti narativu? Můžu s rodinou mluvit o tom, jak se cítím? Je to velmi riskantní. Když jsem zveřejnil to prohlášení, byl jsem potěšen, že se rozšířilo bez velké kritiky... nějakou kritiku jsem dostal od lidí, od kterých jsem nejméně chtěl dostat kritiku.

Ale... chápu to. A neptejte se, co budu dělat, když budu hrát pro publikum. Budu říkat: Pro vás hrát nebudu, vy jste očkování? Abych byl upřímný, většina mého publika budou lidé ve věku 60 let a výše. A pokud ti lidé nejsou očkováni... nevím, jak by to zvládli. Takže musí být něco, co se uzná... nemyslí si, že je to nějaká zrada. Dostal jsem nabídku, udělat soukromý koncert v Karibiku. A to po dlouhé době, co jsem nehrál, a byl jsem ve špatném stavu.. zotavoval se z druhé dávky. Musel jsem vyplnit tento vládní dotazník, protože jsem chtěl znovu pracovat. Během toho jsem měl u sebe mobil... a moje asistentka mi ukazovala, jak ho na počítači vyplnit. A na mém mobilu se objevila aplikace s názvem Digi ID (digitální ID).

A já si řekl: Co to k sakru?! To přece nemůžou. Nemůžete mě přinutit si stáhnout vládní aplikaci. Vymazal jsem ji, a pak jsem si řekl: Tady to musí přestat. A to Van říkal... tohle musí přestat a já souhlasím. Ale odkud to pochází?

Tazatel: Proč o tom více lidí nemluví?

Eric Clapton: Mají strach.

Tazatel: Z čeho?

Eric Clapton: Z represí. Jsem na světě už dlouho a lidé, kteří chodili na moje koncerty, viděli, jak jsem hrál opilý, strážlivý, viděli, jak jsem dělal iracionální věci, jak jsem se choval špatně. Chodí z jiného důvodu... takže jsem poněkud v bezpečí. Můj strach je ten, co to udělá mým dětem? Můj strach z očkování je ten, co to udělá mým dětem? Možná největší část důvodu, proč tady dnes s vámi mluvím. Není možné, abych je zastavil... jak jim už bylo 18, je to jejich volba.

Podle mě to vnímají jako krátkodobý problém. Chtějí chodit na koncerty, nebo cestovat do zahraničí. A pokud se musíte očkovat, abyste to mohli dělat... oni podle mě... Mluvil jsem se svými dcerami o tom, že možná nebudou moct mít děti. Jim na tom nejspíše nesejde. V té fázi života to pro vás není nějak důležité. Jo... jedno z rizik, které tímto rozhovorem podstupuji, je, že se prostě na mě podívají... a budou říkat: Proč prostě nedržíš jazyk za zuby? A ta nejlepší věc pro mě je, že se pro ty lidi můžu stát otravným... moc rád tím budu. Otravou pro některé z nich, co sedí kolem stolu. To by mi dalo velké uspokojení, ale můj největší strach je ten, co se stane mým dětem. Nechci přijít o jejich důvěru a lásku.

Trik, který používají v rámci propagandy, je ten, že lidi přesvědčují, že vy jste zodpovědní za život druhých. Takže mě mohou označit za vraha. A lidé by tomu vážně věřili. To je mocné... je to velmi chytré. Nevím, co bude třeba... souhlasím, že bude... pokusil jsem se oslovit ostatní hudebníky, někdy se mi už neozvou zpět. Můj telefon moc často nezvoní. Už mi nechodí tolik zpráv a telefonátů. Jde si toho všimnout.

Tazatel: Toho jste si všimnul od chvíle, co jste se začal veřejně vyjadřovat?

Eric Clapton: Ano... asociace. Ale na druhé straně na kanálu Robina je spousta velmi milých a podporujících lidí. Udělali ze mě tak trochu hrdinu. Ale ještě nemám na Vana a ostatní.

Překlad: David Formánek

Zdroj: Otevrisvoumys